मायिनां परमाचार्यं मयं शरणमाययुः ॥५२॥
स निर्माय पुरस्तिस्रो हैमीरौप्यायसीर्विभुः ।
दुर्लक्ष्यापायसंयोगा दुर्वितर्क्यपरिच्छदाः ॥५३॥
ताभिस्ते ऽसुरसेनान्यो लोकांस्त्रीन् सेश्वरान् नृप ।
स्मरन्तो नाशयांचक्रुः पूर्ववैरमलक्षिताः ॥५४॥
ततस्ते सेश्वरा लोका उपासाद्येश्वरं विभो ।
त्राहि नस्तावकान् देव विनष्टांस्त्रिपुरालयैः ॥५५॥
अथानुगृह्य भगवान् मा भैष्टेति सुरान् विभुः ।
शरं धनुषि संधाय पुरेष्वस्त्रं व्यमुञ्चत ॥५६॥
ततो ऽग्निवर्णा इषव उत्पेतुः सूर्यमण्डलात् ।
यथा मयूखसंदोहा नादृश्यन्त पुरो यतः ॥५७॥
तैः स्पृष्टा व्यसवः सर्वे निपेतुः स्म पुरौकसः ।
तानानीय महायोगी मयः कूपरसे ऽक्षिपत् ॥५८॥
सिद्धामृतरसस्पृष्टा वज्रसारा महौजसः ।
उत्तस्थुर्मेघदलना वैद्युता इव वह्नयः ॥५९॥
विलोक्य भग्नसंकल्पं विमनस्कं वृषध्वजं ।
तदायं भगवान् विष्णुस्तत्रोपायमकल्पयत् ॥६०॥
वत्स आसीत् तदा ब्रह्मा स्वयं विष्णुरयं हि गौः ।
प्रविश्य त्रिपुरं काले रसकूपामृतं पपौ ।
ते ऽसुरा ह्यपि पश्यन्तो न न्यषेधन् विमोहिताः ॥६१॥
तद्विज्ञाय महायोगी रसपालानिदं जगौ ।
स्वयं विशोकः शोकार्त्तान् स्मरन् दैवगतिं च तां ॥६२॥